

Arrest

nr. 233 899 van 11 maart 2020
in de zaken RvV X en X / IV

Inzake: X

Gekozen
woonplaats(en):

ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partij op 9 september 2019 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 28 november 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2019 en 16 december 2019.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij (RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij (RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het laatste ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift met rolnummer X, en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart Palestijn te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 augustus 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in juli 2017 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend, met name de vluchtelingenstatus. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats met betrekking tot verzoekers problemen met P. en de hiermee samenhangende vrees voor zijn leven, opgemerkt dat dit problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard betreft die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekers stelling dat hij in Griekenland geen bescherming kan krijgen van de Griekse autoriteiten niet kan worden weerhouden. Er worden ook ernstige vragen gesteld bij de ernst van verzoekers beweerde vrees voor P. en diens aanhangers in Griekenland. Verder wordt erop gewezen dat ofschoon hij dit niet als reden aanhaalde waarom hij Griekenland heeft verlaten, verzoeker in de zijlijn ook verwees naar de niet evidente levensomstandigheden in Griekenland, en de commissaris-generaal stelt dienaangaande op basis van zijn bevindingen vast dat verzoekers basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar

verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermde er nog meer verankerd is en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“Wat het gebrek aan huisvesting betreft, blijkt dat het te duur was voor u om elders – buiten het opvangcentrum - zelf huisvesting te voorzien. Hiervoor verdiende u, die enkel in het zwart kon werken, niet voldoende. U zocht wel naar een vaste job, waarmee u dan meer zou verdienen, maar werd nooit aangenomen. Als reden hiervoor haalde u ondermeer aan dat u taal niet sprak, al waren er ook nog andere redenen, zo stelde u. Wat de taalbarrière betreft, moet echter worden opgemerkt dat u slechts een beperkte poging ondernam om de taal onder de knie te krijgen. Zo volgde u slechts gedurende één week taallessen. U stopte hiermee vervolgens omdat het een heel moeilijke taal is, zo stelde u. U spreekt al heel veel andere talen en u kon het niet aan om ook nog Grieks te leren. Het mag duidelijk zijn dat dit geen afdoende reden is. U voorts nog gevraagd naar de andere redenen waarom u geen vast werk kreeg, haalde u voorts als voorbeeld aan dat u tijdens één sollicitatie te horen kreeg dat u te oud bent. Het staat elke werknemer echter vrij om de voorwaarden te bepalen waaraan potentiële werkrachten dienen te voldoen. Blijkt bovendien dat het slechts éénmalig, bij dit ene sollicitatiegesprek, voorkwam dat u te oud werd bevonden. Ook geeft u vervolgens toe dat u wel verschillende keren een aanbieding kreeg, maar het ging hier dan om een job waar u niet in geschoold was, i.c. electricien of automechaniker. Blijkt uiteindelijk dat het feit dat u het Grieks niet machtig bent de voornaamste reden was voor uw onvermogen een vaste job en te vinden (CGVS p. 17 en 18). U toont bijgevolg niet aan dat u, indien u de taal zou leren, geen vaste job zou kunnen krijgen en vervolgens voldoende inkomen zou hebben om elders, buiten het opvangcentrum, een eigen woonplaats te vinden. Dat de situatie in Griekenland in het algemeen niet goed is en dat er ook onder de Grieken veel werklozen zijn, wijzigt hier niets aan. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u ook zou geïnformeerd hebben naar een andere woonplaats bij verschillende organisaties. U noemde hierbij ‘Eurorelief’ en ‘UNHCR’. Echter, uw zoektocht hier zou zich beperkt hebben tot het wekelijks informeren bij deze organisaties naar een woonplaats wanneer ze voor een wekelijkse vergadering naar het opvangcentrum kwamen. Hier haalde u aan dat er voorrang werd gegeven aan kwetsbare personen, gezinnen of vrouwen (CGVS p. 18). Dat

u niet tot een meer kwetsbare groep behoorde, volstaat logischerwijs ook niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Bovendien moet hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat uw zoektocht naar een andere woonplaats zich blijkbaar beperkte tot Moria. U haalde hierbij aan dat u sowieso daar in de buurt wou blijven omdat u zich aan het leven op het eiland had aangepast en daar mensen had leren kennen (CGVS p. 16). Hoewel hier zeker begrip voor kan worden opgebracht, mag het duidelijk zijn dat ook dit geen valabel argument is. U werd immers erkend als vluchteling en had aldus de kans u, éénder waar in Griekenland, te vestigen. Dat u mogelijks niet direct toegang had tot een andere woonplaats in de buurt van Moria-kamp toont niet aan dat u ook elders geen woonplaats zou hebben kunnen vinden.”

Verzoeker gaat niet of nauwelijks concreet in op voormelde motivering en hij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene, niet onderbouwde beweringen, doch toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift erg beknopt en zeer algemeen op zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij duidt hierbij tevens en op algemene wijze op de moeilijke levensomstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland en verwijst naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie, zoals die waar verzoeker naar verwijst omtrent de situatie en (levens)omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. huisvesting, werkgelegenheid en opleiding, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waarmee, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland te kampen hebben. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie o.a. getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

3.4.2. Daarnaast maakt verzoeker, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet in concreto aannemelijk dat wat zijn verklaarde problemen met P. betreft, zo hier al geloof aan kan worden gehecht, gelet op o.a. het gebrek aan enig begin van bewijs in dit verband, hij geen beroep kan doen op

de Griekse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen. Verzoeker betwist en bekritiseert, doch hij ontkracht noch weerlegt hetgeen dienaangaande in concreto door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Een loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land, in casu Griekenland, verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en/of dat het hem of haar aan bescherming vanwege de nationale autoriteiten aldaar ontbreekt.

3.5. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

3.6. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielerprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. x van 13 mei 2014; RvS arrest nr. x van 13 mei 2014).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 november 2019, stelt de raadsvrouw van verzoekende partij en de raadsvrouw in het dossier X dat zij zich gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft de twee verzoekschriften. Het verzoekschrift in het dossier X werd als laatste ingediend. Verzoekende partij verwijst voorts naar de actuele situatie in Griekenland.

Door zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft de twee verzoekschriften en zeer algemeen te verwijzen naar de actuele situatie in Griekenland, brengt verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten aan die aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond vermogen afbreuk te doen of hier een ander licht op te werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS